

Fra arkiverne:

Ullerup Fattegoer

Adolf Handrup, født 1884 i Ullerup i Sydthy, var en af vore rigtig gode meddelere fra 1963 til 1973. Han besvarede 32 af vore spørgelister og sendte denne fortælling om sin barndom i Ullerup Fattiggård til professor Skautrup. I hans brev stod:

”Hr. Professor dr.phil. P. Skautrup.
Har det ingen Interesse, saa undskyld, skal ikke returneres.
Ærb. Adolf Handrup”.

Vi tror, at det vil interessere mange af vore læsere og bringer her Adolf Handrups beretning både om sine forældre, som var bestyrerpar på fattiggården i Ullerup, og om fattiggårdens ”lemmer”.

Ullerup Fattiggaard, 1903.

Fra de gamle Dage i Ullerup Fattiggaard (1880-1950)

Æ saad i vo bette Staav, æ Daa va fobi,
aa æ Menner dokked op fræ mi
Barndomsti
om æ Fattedgor aa æ Forhold dær
om nuer a dem gammel Originaler især,
æ haar jo kjend de Hile fræ da æ va
Baaer,
fu æ Bestyrerfolk va mi Muer aa Faaer.

De æ lie akeraat halfjæssenstyv Oer
sien æ Kommune bøgged æ Fattedgoer,
de bløv en stuer Foranreng dengang,
fu dem dæ va gammel aa haad'ed traang,
fu dem dæ va fatte aa lie Nøe,
aa dem dæ gik rundt aa teged djæ Føe,
aa dem dæ saad i æ "Hospitaal",
An Plaski, Kræn Skjæasant aa Magreth
Kaael,
Sjupekte, Niels Dejn aa Laang Jens Kræn
som di kaldt Jens Bajas, ja aa manne
mæ dem.
Æ Goer bløv strags fuld belaa, aa va'ed
fu de mjæst,
dæ va tredve, da dæ va flæst.

Di fæk i alle Maader en gue Plæjj,
aa dem flæst kvekked op, men nu gik i
Læjj.
Dengang bløv'ed laved hjemm, hva dæ
sku tæl,
saa dem dæ ku, fæk nøj aa bestæll
som aa væv, spælt, strænt aa straangel,
sy aa strek, vask aa maangel,
reb Fjædder, snu Siem, kaar aa spenn,
en Masse Huser va dæ aa benn,
aa di sku valkes, fa di kam i Brov,
saa va dæ nøj aa slied o, ka i trov.
Jen band Løb, en naaen lod/laa Reeb,
sonti hjalp di tæl i æ Mark, naar de kneb.

Jeg sad i vores lille stue, dagen var forbi,
og minderne dukkede op fra min
barndomstid
om fattiggården og forholdene der
om nogle af de gamle originaler især,
jeg har jo kendt det hele fra da jeg var
barn,
for bestyrerfolkene var min mor og far.

Det er lige akkurat halvfjerdsindstve år
siden kommunen byggede fattiggården,
det blev en stor forandring dengang,
for dem der var gamle og havde det trangt,
for dem der var fattige og led nød,
og dem der gik rundt og tiggede deres føde,
og dem der sad i "hospitalet",
Anne Plaski, Kresten Sjersant og
Margrethe Karl,
Subjektet, Niels Degn og Lange Jens
Kristen
som de kaldte Jens Bajads, ja og mange
med dem.
Gården blev straks fuldt belagt, og var det
for det meste,
der var tredive, da der var flest.

De fik i alle måder en god pleje,
og de fleste kvikkede op, men nogle gik i
leje.
Dengang blev det lavet hjemme, hvad der
skulle til,
så dem der kunne, fik noget at bestille
som at væve, spille, stente og strangle,
sy og strikke, vaske og mangle,
ribbe fjer, sno sime, karte og spinde,
en masse strømper var der at binde,
og de skulle valkes, før de kom i brug,
så var der noget at slide på, kan I tro,
en bandt kurve, en anden lagde reb,
sometider hjalp de til i marken, når det
kneb.

Ja, dæ va møy aa hold Styer æpo,
 men di haad Respækt fu mi Muer baade
 Stuer aa Smo,
 en faale Haabben haad mi Muer aa bestæll,
 ol de i "æ stuer Hus" sku føst sies tæl,
 di Gammel dæ lo tesengs aa saa æ Baer,
 aa møy Nætvogen dæ osse var.
 Hun malked, kjared Smør, brøgged aa bagt,
 støbt Lys, laved Vust aa gjov Skik o æ
 Slagt,
 dæ sku møy tæl te saa stuer en Flok,
 hvis dæ te hvæ Daae i æ Oer sku væ nok.
 Hvæ Oer bløv dæ slagted en Kov, dæ va
 feded
 aa fier gevaldige tovos Beder
 aa desforuden tri fuldvus Gaalt,
 saa dæ va nøj aa leeg i æ Saalt,
 aa sture Dønger bløv laved i Pøls aa Fenker,
 i æ Røeg kam æ Fueslor aa æ Skenker.
 Hun sku fører Ræenskab øver de Hile, aa æ
 Sovnraa
 kam aa revider hvæ Maanedsdæ.

Mi Faaer hans Daae va osse laang,
 han sku besørr al æ Jovmor- aa
 Dovterkørener den Gaang,
 aa al de Illeng, som di sku broeg
 i fier Familier, tri Skuler aa æ Fattegoer.
 Æ Jover, de sku han jo osse gjø nøj ve,
 men kam dæ Buj om Køren, mot kan strags
 ajste,
 aa saa tenk sæ, i dem føst femten sejsten
 Oer
 haad di engen Fjæddervuen o æ Fattegoer.
 Hent han Jovmor hejer Dovter, hejer di køer
 Maag,
 de va den samm styw Vuen, dæ alti va i
 Brog.
 Fu al de Arbed di dæ haa' gjov,
 va den full Løn te dem bægge tov
 tov hunne Kroner om æ Oer aa fri Stasjon.
 Di holdt ud i 26 Oer, men fæk engen
 Pensjon.

Ja, der var meget at holde styr på,
 men de havde respekt for min mor både
 store og små,
 en farlig masse havde min mor at bestille,
 alt det i "det store hus" skulle først ses til,
 de gamle der lå i sengen og så børnene,
 og meget nattevågen var der også.
 Hun malkede, kærkede smør, bryggede og
 bagte,
 støbte lys, lavede ost og gjorde skik på
 slagtningen,
 der skulle meget til til så stor en flok,
 hvis der til hver dag i året skulle være nok.
 Hvert år blev der slagtet en ko, der var
 fedet
 og fire gevaldige toårs beder
 og desuden tre fuldvoksne galte,
 så der var noget at lægge i saltet,
 og store dynger blev lavet i pølse og finker,
 i røgen kom fårelårene og skinkerne.
 Hun skulle føre regnskab over det hele, og
 sognerådet
 kom og reviderede hver månedsdag.

Min fars dage var også lange,
 han skulle besørge alle jordemor- og
 doktorkørslerne den gang,
 og alt det brændsel, som de skulle bruge
 i fire familier, tre skoler og fattiggården.
 Jorden, den skulle han også gøre noget ved
 men kom der bud om kørsel, måtte han
 straks afsted,
 og så tænke sig, i de første femten-seksten
 år
 havde de ingen fjedervogn på fattiggården.
 Hentede han jordemor eller doktor, eller de
 kørte møg,
 det var den samme stive vogn, der altid var
 i brug.
 For alt det arbejde de der havde gjort,
 var den fulde løn til dem begge to
 to hundrede kroner om året og fri bolig.
 De holdt ud i 26 år, men fik ingen pension.

Æ mennes æ "Lemmer" aa taaer i Flæng
 aa fotæler lett a de, æ hover om dem.
 Knud, han va en særeste Snæjl,
 han ku hold en Fenger i æ Ild, te de krølled
 æ Næjl,
 han va føj i en Sæjrskap, hvis hels de va
 sann,
 men de va Knud hans Tallismann.
 Ve Frederis va han mej onner General Rye,
 hans Mondereng va hvollod aa æ Tysker
 hans Bly,
 men længer en te hans Skjaavt ku djæ
 Kuller ett kom,
 han mot somti hæll'em aa æ Støvl, fa æ
 Daae va omm.
 Ja han saae: Æ tør læ æ Tysker skyed po mi
 baare Røw,
 fu de jennest di ka skyed mæ mæj æ
 Arresøll.

Saa va dæ en Kveen di kalt Ploski, hun
 hied An Mari,
 saa grem en Mennesk for en sjællen aa si,
 hun haad alti løved i en frøgtelig Svineri,
 men ilival haad hun hat hinne Sværmeri.
 De va da hun saad i æ "Hospitaal",
 men æ haar aller kjænd æ Kaal.
 Naar han besøgt hin, sku han ha nøj aa
 spies,
 de æ val en Stomp aa en gammel Vies,
 va'ed særlig skjøn, fæk han stuved Karot
 aa Grød dæ va kogt i den "jenøred" Paatt.
 De vaar ett saa læng fa de gik fobi,
 Ajs han svegted hans An Mari.
 Hinne Hjat ku somti blyv gal i æ Slaa,
 saa kam hun te Muer, om hun kjænn nøj
 Raa.
 Æ Kuer hun fæk va alti den sam,
 aa de va ett saant en almindelig Dram,
 de va en Kopfull, hal Fussel aa hal
 Hofmandsdrober.

Jeg mindes "lemmerne" og tager i flæng
 og fortæller lidt af det, jeg husker om dem,
 Knud, han var en særeste snegl,
 han kunne holde en finger i ilden til det
 krøllede neglen,
 han var født i en sejrsskjorte, hvis ellers det
 var sandt,
 men det var Knuds talisman.
 Ved Fredericia var han med under general
 Rye,
 hans mundering var hullet af tyskerens bly,
 men længere end til hans skjorte kunne
 deres kugler ikke komme,
 han måtte sommetider hælde dem af
 støvlerne, før dagen var omme.
 Ja han sagde: Jeg tør lade tyskerne skyde
 på min bare røv,
 for det eneste de kan skyde mig med er
 arvesølv.

Så var der en kvinde de kaldte Ploski, hun
 hed Anne Marie,
 så grimt et menneske får man sjældent at se,
 hun havde altid levet i et frygteligt svineri,
 men alligevel havde hun haft sit sværmeri.
 Det var da hun sad i "hospitalet",
 men jeg har aldrig kendt karlen.
 Når han besøgte hende, skulle han have
 noget at spise,
 det er vel en stump af en gammel vise,
 var det særlig godt, fik han stuvede karotter
 og grød der var kogt i den "enørede" potte.
 Det varede ikke så længe før det gik forbi,
 Anders, han svigtede sin Anne Marie.
 Hendes hjerte kunne sommetider komme i
 forkert slag
 så kom hun til mor, om hun kendte noget
 råd.
 Kuren hun fik var altid den samme,
 og det var ikke sådan en almindelig dram,
 det var en kopfuld, halvt fusel og halvt
 hofmandsdråber.

Naar hun haad slugt'ed, va'ed saant te hun
sak i æ Knoger.
Ja, saae hun, naar hun mærked hun æ Lyw
beholt:
a saant en Dram ka en fo nu strøvve Skolt.

Niels Krogh, han bløv alti kalt Niels Dejn,
han va den ældst Mand her o æ Ejn.
Aa fotæl Historrier, de va hans Løst,
han fotall om hans Faaer, dæ haad saa
mægtig en Røst,
te hvis han stov i en almendelig Staav aa
sang,
saa va'ed saant te æ Rudder sprang.
Stov han o Visby Kjærger aa sang te
Begravels,
ku di staa o Heltborg Kjærger aa hør hvæ
Stavels.
Niels va fallen en bette Krom fræ æ Stamm,
han va meer kjænn fu aa drek Dramm.
De mjæst han haad drokken en jenle Daae
va fier Potter Brændvin, de haar han siel saae.

Han fotæl om sæ siel te viajer Drengg,
at han som nioers Pork mot ued aa tjænn,
han haad bare hat Plas i fier Goer,
men hvæ Ste haad han tjænt i tyw Oer.
Han haad væt gyvt tri Gaangg, haad
syvaatyv Baer,
de ku siel vi Knejt fostaa hva var.
Hudden han mæ hans tredje Kuen bløv
kjænn, han berætt:
De va Tvaarnvejle, saa æ bløv dæ om æ
Nætt.
Da di sku ha æ Baaer i Kjærk, vill di haa en
bette Fæjst,
di tov lett Forskud æ Avten faer, saant tèt di
de va bæjst.
Niels plejed alti aa haa æ Baaer om æ Næt,
no haad han fot nue Dramm, aa Clara ment
han va træt,

Når hun havde slugt det, var det sådan at
hun sank i knoglerne.
Ja, sagde hun, når hun mærkede at hun
beholdt livet:
af sådan en dram kan man få nogle
voldsomme rystelser.

Niels Krogh, han blev altid kaldt Niels
Degn,
han var den ældste mand her på egnen.
At fortælle historier, det var hans lyst,
han fortalte om sin far, der havde så
mægtig en røst,
at hvis han stod i en almindelig stue og
sang,
så var det sådan at ruderne sprang,
stod han på Visby kirkegård og sang til
begravelse,
kunne de stå på Heltborg kirkegård og høre
hver stavelse.
Niels var faldet en lille smule fra stammen,
han var mere kendt for at drikke dramme.
Det meste han havde drukket en enkelt dag
var fire potter brændevin, det har han
selv sagt.
Han fortalte om sig selv til vi drenge,
at han som niårs purk måtte ud at tjene,
han havde bare haft plads i fire gårde,
men hvert sted havde han tjent i tyve år.
Han havde været gift tre gange, havde
syvogtyve børn,
det kunne selv vi knægte forstå hvad var.
Hvordan han blev bekendt med sin tredje
kone, han berettede:
Det var tordenvej, så jeg blev der om
natten.
Da de skulle have barnet i kirke, ville de
have en lille fest
de tog lidt forskud aftenen før, sådan mente
de det var bedst.
Niels plejede altid at have barnet om
natten,
nu havde han fået nogle dramme, og Clara
mente han var træt,

hun vill saa haa æ Baaer øvver te sæ sjæl,
om æ Maaer di vuvnt, haad hun laa'en
ihjæl.
Ja, saa Niels, de va skit,
aa saa toble en Kven haar æ aller sit.

Saa boved dæ jen i Nr. fier, han va
Altmuligmand,
dæ æ snaaer engen End o al de han kan,
han føldt Maag aa kaast Mergel, sled som
en Hæjst,
te aa niviller aa dræjn er han jen a dem
bæjst,
aa væ mæ ham ve æ Hylli va ett fu Drengg,
han haad slaalen Hy o Tørring Engg.
Han task mæ Plæjl om æ Vinter, haad Hang
te aa løss
aa vil saa umaadelig gjar ued mæ æ Bøss.

Aa han va Jæger, ja de ka æ sæjj,
han ku skyed en Haaer i æ tredje Spreng fræ
æ Læjj.
Han stov en Daa aa snitted i en Støk Bøg,
dæ va ett aa fosøm mæ'ed, fu de frøs aa
knøg,
vi ku ett begrib, hva han vill brog'ed tæl,
aa de ku vi heller ett fo aa væed,
men saa en Daae slap'ed ilival løes,
de sku vær en Skjævt te hans toløbed Bøes.
De bløv en fien Støk Arbed, de gjoor'ed
misyv,
aa de jennest Reskab han haad brogt va
hans Lomknyv.

Han tusked mæ Pibber, Kjæder, Klokke aa
laang Støvl,
aa i æ Hajl va han ett nem aa knøvl,
hudden han ku bestem en Klok si Værdi,
de va nøj mæ'ed hu manne Stien den gik i,
aa hans Bedømmels a Metaller slov aller
fæjl,

hun ville så have barnet over til sig selv,
om morgenen (da) de vågnede, havde hun
ligget det ihjel.
Ja, sagde Niels, det var skidt,
og så tåbelig en kvinde har jeg aldrig set.

Så boede der en i nr. fire, han var
altmuligmand,
der er snart ingen ende på alt det han kan,
han læssede mæg og spredte mergel, sled
som en hest,
til at nivellere og dræne er han en af de
bedste,
at være med ham ved leen var ikke for
(små)dreng,
han havde slået hø i Tørring enge.
Han tærskede med plejl om vinteren, havde
hang til at læse
og ville så umådelig gerne ud med bøssen.
Og han var jæger, ja det kan jeg sige,
han kunne skyde en hare i det tredje spring
fra lejet.
Han stod en dag og snittede i et stykke bøg,
der var ikke noget at forsømme med det,
for det frøs og knøg,
vi kunne ikke begribe, hvad han ville bruge
det til,
og det kunne vi heller ikke få at vide,
men så en dag slap det alligevel løs,
det skulle være et skæfte til hans toløbede
bøsse.
Det blev et fint stykke arbejde, det gjorde
det minsyv,
og det eneste redskab han havde brugt var
hans lommekniv.

Han tuskede med piber, kæder, ure og
lange støvler,
og i handelen var han ikke nem at magte,
hvordan han kunne bestemme et urs værdi,
det var noget med hvor mange sten den
gik i,
og hans bedømmelse af metaller slog aldrig
fejl,

om en Piebhue va a Merskum, han ku mærk
 mæ en Næjl.
 Fa di kam o æ ”Goer”, haad di boed i en
 Hyssel ud i æ Hie,
 ti smo Baer di haad i djæ Ree.
 Æ Kuen laa i Baselseng, de va en knagende
 Frøst,
 naar en Blee bløv vasked, mot hun tar’en o
 hinne Brøst.
 Naar æ Mand va ædru va han den flenkest
 dæ var,
 men va han fuld vill han tæsk baade Kuen
 aa Bar.
 Han va Kvortalsdranker, fæk han begynn,
 holt han ett op,
 saa læng han haad Peng hæjer Klæjer o æ
 Krop,
 aa saa tov han Avsked mæ æ Famili fu siste
 Gaang:
 no vel æ te Amerika, fu Danmark æ mæ fu
 traang,
 mæ mi Spesspaae vel æ gravv i fremmed
 Jover.
 Men han kam aller længer end te Bedsted
 Krover.

Saa vel æ slut aa mæ Laang Jens Kræn,
 han va den eventyrligste a dem hvæjen.
 Som Hæjstgarder haad han tjænt vaa Kong,
 aa di laa end i sejs Oer dengang,
 aa de staa lisaa tydle fu mæ den Daae i
 Daae,
 som de betov mæ hvæ jenneste Uer han
 saae.
 Om de han haad opløved, den Pomp aa
 Pragt,
 aa at han ve Dronningens Daer stov Vagt,
 aa naar æ Tærner boer æ Lævninger ued fræ
 æ Taffel,
 spist Jens Kræn hverken mæ Knyv hæjer
 Gaffel.
 Nej, de va mæ Søllpatasiskier
 a Søllfaed, aa saa drak han Bier.

om et pibehovede var af merskum, kunne
 han mærke med en negl.
 Før de kom på ”gården”, havde de boet i en
 rønne ude i heden,
 ti små børn de havde i deres rede.
 Konen lå i barselseng, det var en knagende
 frost,
 når en ble blev vasket, måtte hun tørre den
 på sit bryst.
 Når manden var ædru, var han den flinkeste
 der var,
 men var han fuld, ville han tæske både
 kone og børn.
 Han var kvartalsdranker, fik han begyndt,
 holdt han ikke op,
 så længe han havde penge eller tøj på
 kroppen,
 og så tog han afsked med familien for
 sidste gang:
 Nu vil jeg til Amerika, for Danmark er mig
 for trang,
 med min spidsspade vil jeg grave i
 fremmed jord.
 Men han kom aldrig længere end til
 Bedsted Kro.

Så vil jeg slutte af med Lange Jens Kristen,
 han var den eventyrligste af dem alle.
 Som hestegarder havde han tjent vor
 konge,
 og de lå inde i seks år dengang,
 og det står ligeså tydeligt for mig den dag
 i dag,
 som det betog mig hvert eneste ord han
 sagde.
 Om det han havde oplevet, den pomp og
 pragt
 og at han ved dronningens dør stod vagt,
 og når ternerne bar levninger ud fra
 tafflet,
 spiste Jens Kristen hverken med kniv eller
 gaffel.
 Nej, det var med sølvpotageskeer
 af sølvfade, og så drak han Bier.

Aa saa va han en Kaael saa flot,
 æ Pigger töt om ham, de veest han got.
 O Peblingsø onner kulørt Løjter
 han manne Gaang haar rend o Skøjter.

Jen Gaang va dæ Optræk tæl, te han sku ha
 Klø,
 han va bløvn ujens mæ tre Løjsere om en
 skøn bette Mø,
 men han va hoer te aa slaaes aa gjoored tit,
 taav rænt han let aa jen slet ett.
 Jens Kræn løest æ Problem o hans ejen
 Maaed,
 han ga dem en bette Vesk aa æ Baaeg a hans
 Haand.

Da han va kommen hjem aa æ ”Tjænnest”
 sku han tjæn te æ Kaast,
 men ku ett ræt fend sæ terætt ve nøj Faast,
 dæ va nøj stuer Uetarengsarbed ve Hundsø,
 de va moske nøj, han tow øver te æ Ø.

Han ku godt ha sæ imell æ Bøster,
 fu aa væ Uven me Jens Kræn æ dæ engen
 dæ løster,
 han ku nem fald te Slaa, men holdt a Løjer
 aa Spas,
 de va val de, dæ va Grond te æ Øgenavn
 Bajas.
 Hves nuer saa Bajas, aa de noved hans Øer,
 saa ka I sæj aa dæ snaaer bløv Molør.

De va en Løvrda Avten, dæ va Bal o æ
 Krovr,
 aa dæ va fuld a Folk i olle Staaver,
 di danst i æ Sal, aa de gik haavt,
 æ Pigger bløv hvisted imued æ Laavt,
 æ Humør va hyv, aa æ Guel ga sæ fu æ
 Støvlhæel,
 æ Brændvin kaaest jo ett uden ott Ører æ
 Pæel.

Og så var han en karl så flot,
 pigerne syntes om ham, det vidste han
 godt.

På Peblingsøen under kulørte lygter
 har han mange gange løbet på skøjter.
 En gang var der optræk til, at han skulle
 have klø,
 han var blevet uenig med tre løjsere om en
 skøn lille mø,
 men han var hård til at slå og gjorde det tit,
 to regnede han lidet og én slet ikke.
 Jens Kristen løste problemet på sin egen
 måde.
 han gav dem et lille tjat med bagsiden af sin
 hånd.

Da han var kommet hjem fra ”tjenesten”
 skulle han tjene til kosten,
 men kunne ikke rigtig finde sig til rette ved
 noget fast,
 der var noget stort udtørningsarbejde ved
 Hundsø,
 det var måske noget, han tog over til øen.
 Han kunne godt klare sig imellem børsterne,
 for at være uven med Jens Kristen er der
 ingen der lyster,
 han kunne nemt falde til slag, men holdt af
 løjer og spas
 det var vel det, der var grund til øgenavnet
 Bajads.
 Hvis nogen sagde Bajads, og det nåede hans
 øre,
 så kan I sige, der snart blev ballade.

Det var en lørdag aften, der var bal på
 kroen,
 og der var fuldt af folk i alle stuer,
 de dansede i salen, og det gik hårdt,
 pigerne blev kastet op imod loftet,
 humøret var højt, og gulvet gav sig for
 støvlehælene,
 brændevinen kostede jo kun otte øre for en
 pægl.

Laang Jens Kræn va slet ett mej i æ Law,
men han haad Losi o æ Krovr i dem Daw
aa saad i en Staav ve en bette Slav Kvaat,
imell han nepped te en "Rommer" saa
smaat.

Da bløv dæ end i æ Sal raabt Bajas,
Jens Kræn tæmt lie mæ en Par Slork hans
Glas:

æ trov, vi heller mæ æ Kvaatspæl mo
haald,
de æ lisom mi Fædder æ ve aa blyv kaald.
Han snopped en Skjænpieg, dæ lie rend
fobi:
æ foer ha en bette Dans, do ska snaaer slep
fri.

I en Dansstaav Jens Kræn alti gjov Løk,
men dæhæer Dans-Avten vel nok haaves en
Støk,
han danst ennenom, saa de endelig sust,
aa svang hans Pieg, saa hinne Skjørter Brust,
da di engaang va om i Nærhied aa æ Daer,
ga han sæ te aa dans dem nier Par etter Par.

Saa slap han æ Pieg aa saa Tak te den Smoe,
aa saa begynn hans Nævvver aa goe,
o en Yvblek fæjed han æ Sal ræen saapas,
tebaaeg stov æ Spællemænd aa Laang Jens
Bajas.

Jen Gaang sku han nue Daw fu en Kræmer
køe ront,
aa de sku go rask, fu æ Kræmer haad traant.
Den Maaed aa hajel o va ett etter æ Low,
men dæ va Spænneng i'ed, de töt Jens Kræn
va sjow,
aa han va køren, ka I trov, aa saat siel o æ
Bok

Lange Jens Kristen var slet ikke med i
laget,
men han havde logi på kroen i de dage
og sad i en stue ved et lille slag kort,
mens han nippede han til en "rommer" så
småt.

Da blev der inde i salen råbt Bajads,
Jens Kristen tømte lige med et par slurke
sit glas:

jeg tror, vi hellere må holde med
kortspillet,
det er ligesom mine fødder er ved at blive
kolde.

Han snuppede en skænkepige, der lige løb
forbi:

Jeg får have en lille dans, du skal snart
slippe fri.

I en dansestue gjorde Jens Kristen altid
lykke,
men denhér danseaften vil nok huskes en
tid,

han dansede venstre om, så det inderlig
susede,

og svang sin pige, så hendes skørter
brusede,

da de engang var omme i nærheden af
døren,

gav han sig til at danse dem ned par efter
par.

Så slap han pigen og sagde tak til den lille,
og så begyndte hans næver at gå,
på et øjeblik fejede han salen så tilpas ren,
tilbage stod spillemændene og Lange Jens
Bajads.

En gang skulle han nogle dage køre rundt
for en kræmmer,
og det skulle gå rask, for kræmmeren
havde travlt.

Den måde at handle på var ikke efter loven,
men der var spænding i det, det syntes Jens

Kristen var sjovt,
og han var kørende, kan I tro, og sad selv
på bukken

fu æ Helmisser, dæ va dæ engen Sok.
 Di va noved te Ydby, i æ gammel Krovr,
 æ Kræmer sku lie te aa skræw nier o æ Jovr,
 dæ bløv raabt: Æ Politi æ etter jer, de æ
 vees bejst,
 te vi taaer ve æ Mond a jæ Hejst.

Jens læt sæ i æ Sæed: ja skaf æ Politi,
 hels slep fræ mi Hæjst, saa æ ka kom fobi,
 saa trak han æ "Svøeb", ret saa de sang,
 foskrækked di slap, aa tesi di sprang,
 han kør aa æ Støld, saa æ Ild de stow
 fræ æ Vuenshyvel aa æ Hæjst djæ Skow.
 I gue Behold di noved æ Vand,
 aa æ Kræmer slap val ued a Thyland.

I tri samfulde Døgn i Træk, jen Gaang han
 holdt Lieg,
 men da bløv dæ klaved te æ Øvrighied,
 Fuldmægtig Thygsen svaær: Dæ er ett aa
 gøer,
 de æ nu Fremme dæ æ o Besøg.
 I dem Daw va'ed ett jenne Plaseer
 o Vejstevig Marken om æ Avten aa
 patruller,
 aa da gik Jens Kræn alti Thygsen saa nær,
 fu den jen Tjænnest ka jo vær den najen
 væer.

Naar æ tenker o den stuer Foanreng dæ æ
 ski
 i dem halfjæs Oer dæ no æ skræjen fobi,
 saa fu ett hiel aa folis de Gammel,
 haar æ prøved en bette Kromm aa sammel
 a den Rigdom, som i nøj a de gammel æ
 gjemt,
 fu æ vill saa nødde de sku hiel blyv glemt.

for hestene, dér var der ingen suk.
 De var nået til Ydby, i den gamle kro,
 kræmmeren skulle lige til at skræve ned på
 jorden,
 der blev råbt: Politiet er efter jer, det er vist
 bedst,
 at vi tager ved munden af jeres heste.
 Jens lettete sig i sædet: ja skaf politiet
 eller slip fra mine heste, så jeg kan komme
 forbi,
 så trak han "svøben", ret så det sang,
 forskrækket de slap, og til side de sprang,
 han kørte fra stalden, så ilden den stod
 fra vognhjulene og hestenes sko.
 I god behold nåede de vandet,
 og kræmmeren slap vel ud af Thyland.

I tre samfulde døgn i træk en gang han
 holdt legestue,
 men da blev der klaget til øvrigheden,
 fuldmægtig Thygsen svarede: Der er ikke
 noget at gøre,
 det er nogle fremmede der er på besøg.
 I de dage var det ikke ene sjov
 at patruljere på Vestervig marked om
 aftenen,
 og da gik Jens Kristen altid Thygsen så
 nær,
 for den ene tjeneste kan jo være den anden
 værd.

Når jeg tænker på den store forandring, der
 er sket
 i de halvfjerds år der nu er skredet forbi,
 så for ikke helt at glemme de gamle,
 har jeg prøvet en lille smule at samle
 af den rigdom, som i noget af det gamle er
 gemt,
 for jeg ville så nødig, det skulle helt blive
 glemt.